

LENINA KAROGS

Iznāk kopš 1950. gada
29. marta
Maksa 3 kap.

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS
UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Nr. 16 (6020)
CETURTDIEN.
1990. gada 8. februāri

Kā veicies janvārī?

Kā veicies rajona lopkopjiem jaunā gada pirmajā mēnesī? Piena izslaukumu kāpinājums, salīdzinot ar to pašu laiku pērn, ir zemāks par iespējam. Tikai agrofirma «Sarkanais Oktobris», kolhozi «Ezerciems», «Zelta vārpa». Lenina kolhozs, kā arī vēl dažas citas saimniecības piena ražošanā sasniegušas ievēribas cieniņu pieaugumu. Vairumam saimniecību veikums tomēr ir pieticīgs, bet dažās piena slauc pat mazāk nekā pērn. Starp pēdējām — kolhozi «Sarkanā aasma», «Jersika», padomju saim-

niecības «Aglona», «Rušona». Raiņa kolhozs.

Tam ir dažādi iemesli: nepietiekama lopbarības bāze (spēkbarības trūkums), arī neapmierinošs ciltsdarbs, jo daudzās saimniecībās ir tā dēvētie «tukšie periodi», kad nav govju atnešanās. Un tomēr šim un citām grūtībām var tikt pāri, ja ir vēlēšanās labi strādāt.

Jaunizveidotajā kolhozā «Ezerciems» lopbarības bāze nebūt nav izcila, tomēr rezultāti ir apmierinoši. Janvārī no vienas govys izslaukti vidēji 8,2 kilo-

grami piena, kas ir par 2,8 kilogramiem vairāk nekā pērn lielajā kolhozā «Dzintars». Izslaukumu kāpinājumu janvārī panākuši arī tagadējā kolhoza «Dzintars» lopkopji.

Sekmīgi strādā kolhoza «Zelta vārpa» laudis. Arī te, tāpat kā citās rajona saimniecībās, šogad ir mazāk spēkbarības, tomēr, salīdzinot ar pērnā gada sākumu, panākts 0,9 kilogramus liels izslaukumu kāpinājums.

A. VELDRE

Gads sāksies intensīvi

Mūsu gāzes saimniecības kolektīvs šo gadu sācis ļoti intensīvi — ar daudzstāvu dzīvojamu namu gazifikāciju. «Zilo liesmu» no apakšzemes cisternām saņēnši 27 dzīvokļu mājas iemītnieki Jaunaglonā un 18 rudzēdžu ģimenes, gāze pieslēgta elektrīku 24 dzīvokļu mājai Aglonā, šajās dienās tā iedegsies

kolhoza «Galēni» jaunās mājas 27 dzīvokļu virtuvēs. Janvārī plānoto 80 tonnu vietā izlietas 102 tonnas gāzes.

Pavisam gadā rajonā paredzēts patērēt 1000 tonnas gāzes. Gazificēsim 425 dzīvokļus, no tiem 136 — laukos.

Tagad gāzi saņemam bez pārtraukumiem, un ir iespējas radīt

tās uzkrājumu rezerves apakšzemes cisternās, kā arī balonus starpsaimniecību noliktavās.

Kā vienmēr gāzes piegādē labi strādā šoferis Jānis Viktora d. Vilcāns, kas balonus izvada laukos, Preiļos neaizvietojams ir šoferis Ivans Ivanovs, savu pienākumu augstumos ir avārijas dienesta meistars Jāzeps Vjakse.

J. ZARANS,
gāzes saimniecības galvenais inženieris

LTF atbalsta

Latvijas Tautas frontes Līvānu nodaļas dome izskatīja jautājumu par deputātu kandidātiem Augstākās Padomes vēlēšanām un nolēma 161. Līvānu vēlēšanu apgabālā atbalstīt republikas Valsts televīzijas un radioaidījumu komitejas redaktora Normunda Beļska kandidatūru.

LTF Līvānu nodaļas valde

Rajona vēlēšanu komisijas ziņojums

par Preiļu rajona padomes tautas deputāta vēlēšanu rezultātiem 12. Preiļu vēlēšanu apgabālā

Vēlētāju skaits apgabālā — 507. Balsošanā piedalījās 398 vēlētāji. Balsošanas rezultāti:

Pjotrs Ivana d. Romanovs — 233 balsis par, 165 — pret; Jāzeps Pētera d. Sņepsts — 160

balsis par, 238 — pret. Nedertgu biļetenu nav.

Par Preiļu rajona padomes tautas deputātu ievēlēt Pjotrs Ivana d. Romanovs — LKP Preiļu rajona komitejas otrais sekretārs.

Vēlētāju sapulce Aglonā

Svētdien, 4. februārī, neskatoties uz nelabvēlīgajiem laika apstākļiem, Aglonas kultūras namā pulcējās ciemata iedzīvotāji, lai izvirzītu deputāta kandidātu Latvijas PSR Augstākās Padomes vēlēšanām.

Ar balsu vairākumu par deputāta kandidātu Augstākās Padomes vēlēšanām 162. Pelēču vēlēšanu apgabālā tika izvirzīts Aglonas internātskolas direktors Andris Puzo.

Lai mūsu kandidātam veicas arī turpmākajās pirmsvēlēšanu sapulcēs!

H. ANSPOKA
Aglonā

Top piebūve slimnīcai

□ Daudzi preiļieši un arī lebraucēji būs pamanījuši, ka sākusies centrālās rajona slimnīcas ārstnieciskā korpusa piebūves celtniecība. Tajā būs 60 gultas vietas, izvietosies arī ķirurģiskā nodaļa. Celtniecību paredzēts pabeigt nākamā gada vidū, tomēr jau tagad celtnieki strādā ātri un kvalitatīvi. Slimnīcas piebūvi ceļ Preiļu starpsaimniecību celtniecības organizācijas Ēvalda Džeriņa vadītā brigāde.

□ ATTELOS: brigādiēra Ēvalda Džeriņa (attēla pa kreisi) un meistara Vitālija Degtjaroņa rūpju lokā šobrīd ir mūrnieku darbs — jāgādā, lai viņiem būtu viss nepieciešamais; priekšzīmīgi strādā ceturtās kategorijas mūrnieks, komunisti Klimentijs Poliektovs.

J. SILICKA foto

Redakcijas paziņojums

Vēl isti nav rimušas kaislības ap vietējo padomju tautas deputātu vēlēšanām, kad jau uzbangojušas jaunas. Rajonā turpinās priekšvēlēšanu sapulces, kurās notiek Augstākās Padomes deputātu kandidātu izvirzīšana, un, kā tas pēdējā laikā mūsu sabiedrībā pieņemts, atkal vērojama savstarpēja rīvēšanās, neiecietība, top protesti, ka tā vai cita sapulce nesot bijusi likumīga, ka sapulces dalībnieki uzvedušies nekorekti un tamlīdzīgi.

Šajā sakarībā redakcija paziņo, ka mēs nedarbojamies ar šādu protestu izskatīšanu un nepublicēsim tos arī avīzē, jo negribam rajona

laikrakstu pārvērst par sabiedriski politisko organizāciju vai atsevišķu cilvēku savstarpējo reķinu kārtības vietu. Katrā vēlēšanu apgabālā ir vēlēšanu komisija, kuras pienākums ir nodrošināt, lai gan pirmsvēlēšanu kampaņa, gan pašas vēlēšanas noritētu atbilstoši likumam par Latvijas PSR tautas deputātu vēlēšanām. Tāpēc lūdzam sūdzības un protestus sūtīt nevis rajona laikraksta redakcijai, bet gan attiecīgajām vēlēšanu komisijām vai citām kompetentām instancēm, kas atbildīgas par Augstākās Padomes vēlēšanu organizēšanu.

Laikraksta «Lenina Karogs» redakcija

Rajona Tautas deputātu padomes pirmā sesija

□ 5. FEBRUĀRĪ DARBU BEIDZA 19. SASAUKUMA RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES PIRMĀ SESIJA

Tās dienaskārtībā viens no svarīgākajiem jautājumiem bija — rajona izpilddomēšanas sastāva izveidošana. Pēc rajona izpilddomēšanas priekšsēdētāja I. Sņikera ieteikuma deputāti par izpilddomēšanas locekļiem apstiprināja: J. Līvānu (izpilddomēšanas priekšsēdētāja vietnieku), V. Vucāni (izpilddomēšanas priekšsēdētāja vietnieku), I. Bekešu (iekšlietu daļas priekšnieku), V. Limani (izpilddomēšanas finansu nodaļas vadītāju), A. Ostrovski (ARA «Preiļi» priekšsēdētāja vietnieku), L. Sustovu (rajona patērētāju biedrību savienības priekšsēdētāju), V. Limani (rajona dzīvokļu un komunālās saimniecības ražošanas apvienības direktoru), V. Valteru (kolhoza «Zelta vārpa» priekšsēdētāju). Tuvākajās sesijās tiks pilnībā izveidota izpilddomēšanas struktūra un apstiprināts tās sastāvs.

Sesijā noklausījās un apstiprināja pastāvīgo deputātu komisiju darbības pagaidu nolikumu.

Par tikšanos ar Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija locekļiem un Augstākās Padomes aparāta darbiniekiem informēja rajona Tautas deputātu padomes priekšsēdētājs I. Muzikants.

Padomes priekšsēdētāja vietnieks J. Bojārs izteica savus apsvērumus un priekšlikumus deputātu padomes turpmākajai darbībai.

Rajona padome atcēla rajona izpilddomēšanas 1989. gada 12. decembrī pieņemto 319. lēmumu par Kamencas un Cirišu HES, kā arī Cirišu ūdenskrātuves nodošanu kooperatīvam «Linga». Par saimniecisko darbību minētajā teritorijā lems paši Aglonas ciema tautas deputāti.

Izskatot PSRS Augstākās Padomes deputātes M. Kosteņeckas iesniegumu, tika izveidota darba grupa triju cilvēku sastāvā (I. Muzikants, S. Stankevičs, A. Lazdāns), kas izskatīs kolhoza «Ezerciems» iedzīvotāju lūgumu par bēdīgi slavenā Arendoles tilta remontu, kā arī par jaunas vietējās (ciema) Tautas deputātu padomes izveidošanu, un ziņos par to sesijai.

Vēl rajona tautas deputātu padomes sesijā pieņēma vairākus būtiskus lēmumus:

□ prasīt Latvijas PSR Ministru Padomei no republikas budžeta nodrošināt Līvānu stikla fabrikas pārvietošanu no dzīvojamās zonas uz rūpniecisko zonu;

□ Transporta un ceļu saimniecības ministrijai nekavējoties izstrādāt tehniski ekonomisko pamatojumu Līvānu pilsētas apvedceļa būvei un iesniegt to rajona Tautas deputātu padomei izskatīšanai;

□ rajona sanitāri epidemioloģiskajai stacijai sagatavot un sniegt pārskatu rajona Tautas deputātu padomei par Līvānu pilsētas ekoloģisko stāvokli;

□ griezties pie partijas rajona komitejas plēnema ar ierosinājumu par vienas vieglās automašīnas un daļas no partijas rajona komitejas ēkas nodošanu rajona Tautas deputātu padomes rīcībā;

□ uzdot rajona izpilddomēšanai sagatavot ziņojumu par Valodu likuma, kā arī tautā dēvētā migrācijas likuma ieviešanu un izpildes gaitu mūsu rajonā;

□ izglītības un kultūras pastāvīgajai komisijai izstrādāt lēmuma projektu par videoklīmu demonstrēšanas kārtību Preiļu rajonā.

Sesijā tika pieņemti iepriekš izveidotās deputātu pagaidu komisijas izstrādātie priekšlikumi republikas Augstākajai Padomei par alternatīvo karadienestu, reģionālo karaspēku un iekšlietu karaspēka statusu.

Deputātu pagaidu komisija, kas noskaidro 37. Aizkalnes vēlēšanu apgabala un 45. Riebiņu vēlēšanu apgabala deputātu vēlēšanās pieļautos pārkāpumus, ziņoja par pārbaudēs konstatētajiem faktiem. Galīgais lēmums tiks paziņots nākamajā sesijā.

Rajona padome atzina pilnvaras 4. februārī ievēlētajam rajona padomes deputātam P. Romanovam.

Nākošo sesiju nolemts sasaukt 20. februārī.

S. JOKSTE

Kādam būt LKP statusam?

Pašlikvidēšanos vai neatkarību?

□ Republikā nebeidz vīrot politiskās kaislības. Visvairāk to — ap Komunistisko partiju. Katra diena nes kaut ko jaunu, nebijušu. Vēl nav norimušas diskusijas par partijas rajonu komiteju sekretāru un atsevišķu partijas organizāciju lideru grupas «Aicinājumu Latvijas komunistiem» — veidot neatkarīgu Latvijas Komunistisko partiju ar savu Programmu un Statūtiem, kad presē publicēts partijas biedru grupas paziņojums LKP biedriem, kurā viņi aicina partijas organizācijas uz pašlikvidēšanos un Latvijas Komunistiskās partijas darbības izbeigšanu.

Ko var teikt par pēdējo? Tā ir viscauri nepārdomāta un nepienemama ideja. Šobrīd, kad republikā ir grūts un sarežģīts kā politiskais, tā arī ekonomiskais stāvoklis, kad vajadzīga visu progresīvo un demokrātisko spēku saliedētība un vienotība, šis paziņojums — aicinājums ir pilnīgi nelaikā un nevietā. Mēs, latviešu komunisti, pašlikvidēsimies un līdz ar to atdosim pozīcijas Interfrontei un konservatīvajiem spēkiem partijā. Lai izvestu tautu uz neatkarības ceļa, vajadzīga cīņa nevis dezertēšana no partijas.

Tāda pašlikvidēšanās, uz ko aicina partijas biedru grupa savā paziņojumā LKP biedriem, savā veidā uzskatāma par nodevību un noziedzumu pret Latvijas neatkarību. Ir jāsaprot, ka, būdami Komunistiskajā partijā, progresīvie un gaišie spēki var daudz ko veikt, pretoties melnajiem spēkiem, pļēbremzēt vienu otru «augšas novadītu» muļķību. Ja mēs, latvieši, nebūtu stājušies partijā, tad mūs izriktoti tikai sveštautieši. Tādēļ šodien latvietim un jebkuram labas gribas, pa jaunam domājošam cilvēkam nekādi nav jāstājas ārā no partijas, nav jāšķīdvidējas. Jo citādi partija būs nevēlamu lideru rokās. Un tad būs slikti, ļoti slikti.

Saka: tagad komunistu neesot. Pēdējos komunistus 1937. — 1938. gadā nošāvis Staļins. Tagad tādu, kas ietu nāvē par savu ideju, neesot.

Tagad esot tikai partijas biedri.

Lai nu kā, bet sliktākos partijā neuzņēma. Tikai labākos. Tiesa, daļa no tiem sakompromitējušies, bet ne visi. Paziņojumā izteiktie apvainojumi partijai nav pieņemami. Jābūt objektivitātei: partija nav bijusi tikai jaunu un netaisnības nesēja vien. Daudz tā darijusi arī laba.

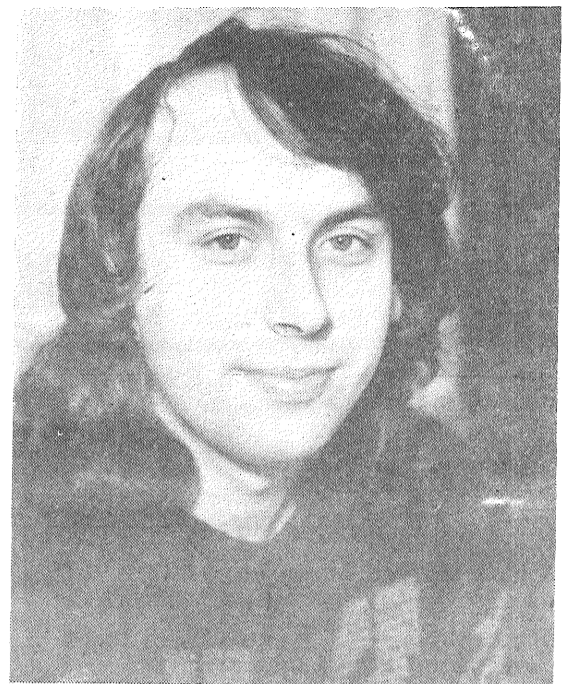
Partija kā tāda nav vainīga visos mūsu dzīves sarežģījumos. Vainīgi ir tās vadītāji — tie negodīgie, pašlabuma meklētāji — cilvēki ar partijas biedra karti kabatā, tie, kas bija pie varas. Untas ir jāsaprot.

Pagājušās nedēļas beigās Latvijas Universitātē notika neatkarīgas LKP atjaunošanas atbalstītāju sanāksme. Šis pulcēšanās mērķis bija turpināt Latvijas Kompartijā «Aicinājuma» Latvijas komunistiem» iesāktu darbu — iet uz Latvijas Komunistiskās partijas neatkarību.

Sai iniciatīvai ir atbalstītāji visās republikas malās. Nolēmts 24. februārī sarīkot konferenci, lai apspriestu toposā neatkarīgās LKP Programmu un Statūtiem.

Tātad — Latvijas komunistiem priekšā liels pārbaudījumu ceļš. Uz kurieni iet, kā iet, — lūk, jautājums, uz kuru jāmeklē atbilde mums visiem.

J. GURGONS

Pirmā sezona: kā veicies?

□ Pirmā darba sezona pagājuši mūsu jaunajiem kultūras darbiniekiem. Vai tehnikumā gūtās zināšanas ir lieti noderējušas dzīvē? So jautājumu es adresēju diviem no viņiem — Dīnai Staškevičai un Jānim Ertam.

Galēnu kultūras nama direktors Jānis Ertis:

— Darbā noder labi ja divdesmit procenti no Rīgas kultūras un izglītības darbinieku tehnikumā saņemtajām zināšanām. Izrādās, ka visvairāk ir nepieciešamas klubu darba iemaņas. Šim priekšmetam tehnikumā bija atvēlēta viena stunda nedēļā. Ja nebūtu bijis tik prasmīgas pasniedzējas kā Kozlovska, tad diez vai es spētu normāli orientēties finansiālajos jautājumos. Bet tieši ar tiem, arī ar dažādiem sagādēs jautājumiem iznāk nodarboties galvenokārt: instrumentu meklēšana un sagāde, tērpu komplektēšana, jādama arī par remontu.

Teorija ir laba lieta skolas solā, bet dzīvē... Es neiebilstu pret to, ka kultūras darbiniekam ir jābūt ar plašu redzesloku. Bet tomēr zēl, ka mācības noritēja it kā sterilā vidē, visai tālā no reālās dzīves. Ar daudzko nākas saskarties pirmo reizi mūžā. Mācos no apkārtējiem cilvēkiem. Vairāk pretimnākoši ir vecie cilvēki un bērni.

Viens es, protams, daudz ko nevarētu iespēt. Bet ir laba sa-

darbība ar ciema sabiedrību, skolu. Bērnu reģistrācijās, laulību ceremonijās un citos sabiedriski nozīmīgos notikumos iniciatore ir ciema padomes priekšsēdētāja Leontīne Saleniece. Bet priekšlikumus rīkot rumulēšanu, sējas svētkus un apkūlības nāca no kolhoza priekšsēdētāja Jāņa Kupra puses. Uz Jāņiem piekultūras nama pirmoreiz pacēlām sarkanbaltsarkanu karogu. Un vispār — daudz ko nācās darīt pirmo reizi manā un arī kolhoza dzīvē. Interesanti.

Runājot konkrēti par pašdarbību, pirmajā vietā ir jāmin mūsu folkloras ansamblis. Tas vienkārši nav iedomājams bez jo aktīvas pašu dziedātāju Jevģēnijas Auderis, Jevģēnijas Šķesteris un Olgas Upenieces ieltesresētības gan dziesmu meklēšanā, gan repertuāra apguvē, gan tērpu sarūpēšanā. Jaunieši cītīgi gatavojas dziesmu svētkiem. Aktīvākie palīgi man ir Inta Valvode un Nikolajs Kulakovs. Domājam atjaunot vokāli instrumentālo ansambli. Talkā aicināsim veco vadītāju Jāni Sārni. Pats es vadu bērnu estrādes ansambli, uz Jaungadu pirmo reizi koncertējam. Ceru, ka nākotnē pastāvēs gan Kupru ģimenes kapela, gan veco lauzu deju kolektīvs, jo Veronika Vovere jo-projām ir spēka un enerģijas pilna.

Rušonas kluba vadītāja Dina Staškeviča:

— Tehnikumu absolvēju kā

deju speciāliste un tamdēļ arī darbā galveno vērību veltu tieši tam. Nodarbojos ar bērniem. Top jauniešu deju kolektīvs. Domāju, ka pēc dažiem gadiem mazie dejojāji veidos jauniešu kolektīva mugurkaulu.

Daudzi uzskata, ka pie mums ir slavena diškotēka. Principā tas tā varētu būt, kaut gan es to izskaidroju ar izdevīgo ģeogrāfisko stāvokli, jo klubs ir ceļu krustpunktā. Bet no tā izriet arī pretējais — saimniecības centrs taču atrodas attālu mums. Un līdz ar to izvirzās arī transporta problēma. Varētu būt arī folkloras ansamblis. Sleivas salasās un dzied, bet... Nav vadītāja. Rajonā, kurā ir visvairāk folkloras ansambļu, visakūtāka ir tieši vadītāju problēma.

□ Pie Dīnas teiktā vēl jāpiebilst, ka viņa atrod laiku, lai vadītu jauniešu deju kolektīvu Galēnos un dziedātu Aglonas kori.

Rajona kultūras vadība ir apmierināta ar jaunajiem speciālistiem. Viņiem piemīt radoša pieeja darbam un varēšana arī jau pierādīta. Arī turpmāk kultūras darbinieku kadru politikā ir jābalstās uz vīletjiem spēkiem, jo Latgalē kultūru var pacelt tikai paši latgalieši. To vērtreiz apliecinā Dīna un Jānis.

V. ROMANOVSKIS

□ ATTELOS: Dīna Staškeviča un Jānis Ertis.

J. SILICKA foto

Lauku aktualitātes

VIENS no pirmajiem padomju varas pieņemtajiem dekrētiem pēc Oktobra revolūcijas bija Dekrēts par zemi. Zemi — zemniekiem! — skaidra skaidrāk par skaidru.

Taču pagāja tikai nedaudz vairāk par desmit gadiem, kā sākās uzspiestā masveida kolektīvizācija. Cilvēks Krievzemē kļuva par zemes vergu, bez pārvietošanās tiesībām (viņam nebija pases). Viņš saglabāja tiesības tikai uz darbu, samaksu viņam negarantēja.

Pēc kara tas pats atkārtotās arī Latvijā. Lauku cilvēkiem zemi, pēc kuras viņi bija tā tiekušies, atņēma. Atņēma tad, kad zemnieki jau bija ledzīvojušies viensētās. Viņiem lika ar varu iestāties kolhozā.

Pēdējo ticību zemei, cerību uz labāku dzīvi lauku cilvēkam atņēma varas iestāžu gigantomānija — lielu kolhozu un sovhozu izveidošana, kur lauksaimniecībā izmantojamās zemes platības skatīja pāri par 10 tūkstošiem hektāru. Vislielākais no tiem gigantiem mūsu rajonā izveidojās kolhozs «Rožupe». Tam seko nepārvaldāmais Rudzātu sovhozs.

Beidzot ir apjēgts, ka liel-saimniecībām Latvijā nav nākotnes, un tās tagad dala. Lielas kaislības risinājās ap kolhoza «Dubna» sadalīšanu.

Atdalījušies «Vanagi» saimniekošanu sāk gandrīz no gala.

Nu sadalījies arī kolhozs «Rožupe». Centri — Rožupē un Pēterniekos. Rožupē sacelts turpat vai viss, Pēterniekos — pat kantora ēkas nav. Bet bija — bijuša Oskalna kolhoza būvētais administratīvais centrs ar kultūras namu. Pievienotā kolhoza vadība to cēla, apvienotā — ar vieglu roku pārdeva. Tagad šajā ēkā izvietojusies Daugavpils vieglo automašīnu apkopes stacijas filiāle.

Sadalījies arī Rušonas sovhozs. Grūti būs uzskatīt saimniekošanu jaunajam Gailīšu kolhozam. Jābūvē, jābūvē. Bet nav ne līdzekļu, ne celtniecības materiālu, ne darba spēka. Tāda ir skaudrā patiesība pēc 40 kolektīvās saimniekošanas gadiem.

Bija laiks (nerunāsim par Staļina valdīšanas gadiem, Hruščova un Brežņeva periodiem), kad lauku cilvēkam negribēja dot pat piemājas zemi (ar visu apgādāšot kolhozs), stingri raudzījās, lai lauku sētā neparādītos kāds «nelikumīgs» lops. Taču vē-

Kaislības ap zemi

lāk izrādījās, ka kolhoziem ir tik daudz zemes, ka tie nespēj to apstrādāt. Tagad izejū no tā rod, veidojot zemnieku saimniecības.

Jaunsaimnieki, zemturi, fermeri — šādos vārdos sauc šos entuziastus, kas nolēmuši atgriezties pie zemes. Viņos daudzi saskata Latvijas nākotni, vienīgo izeju no lauksaimniecības bankrota.

Jā, Latvijas zemnieks atkal sāk iekopt tīrumus, būvēties, kā tas darījis pirms 70 — 60 gadiem. Lai cik tas paradoksāli — vēsture atkārtojas.

Vai latviešu zemnieks apjēdz, kādas grūtības viņam ir šajā atjaunošanas ceļā, vai viņš izturēs? Jātīc viņa gribas spēkam.

Jātīc tiem pāris desmitiem rudzētiešu, kas pieprasījuši zemi un gatavi atgriezt kādreizējo labo šējienu zemes kopēju slavu. Bet jaunsaimniekiem pacelt visus Rudzētus nebūs pa spēkam, jo vienkārši te palicis maz dzīvotāju un strādātāju. Šējienu sovhozā nav jau kas govis slauc. Bet kādreiz Rudzētos bija bagāti saimnieki un kuplas ģimenes. Zeme tā pati, bet dzi-

ve uz sliktu pusī izmainījies līdz nepazīšanai.

Rajona jaunsaimnieku ir pāri simtam, līdz pavasara sējai klāt nāks vēl kādi trīsdesmit. Visādi viņiem velcas, jo visiem iespējas nav vienādas. Vieni saimnieki savās vai tēva mājās, otri sāk no nulles. Kā Jānis Trops Silukalnā, kuram uz izredzētā zemes gabala pagaidām ir vēl tikai būdīna. Georgs Stubāns Rušonā nepilna gada laikā paspējis uzbūvēt plašas saimniecības ēkas. Pie tādām tikusi arī Valentīna Klavinska Rauniešos. Viņa pienu slauc jau vadā. Perspektīvi veidojas Alberta Rožāna, Jāņa Pastara, Aifas Lazdānes un citas zemnieku saimniecības.

Pagājušajā gadā valsts lauku jaunsaimniekiem aizdevumos izsniegusi ap pusmiljona rubļu, šogad kapitālieguldījumiem paredzēts 361 tūkstošis rubļu. Bet lieta tā, ka jaunsaimniekam par šo naudu grūti iegādāties kā tehniku, tā būvmateriālus, jo visa tā vienkārši ir ļoti maz vai pavisam nav.

Zemnieku saimniecības nav par labu kolektīvajam. Zemi

pagiem taču cāklākie darba darītāji (liela daļa no tiem ir mehānizatori un lauksaimniecības speciālisti), un darba spēka deficīts kolhozos palielinās. Lūk, kaut vai «Silukalnā»: par brīvzemniekiem kļuvis mehānizators Jānis Jaungallis, elektrīkis Andris Opulis, iecirkņa zootehniķe Svetlana Aizpuriete, mehānizators Augusts Eriņš. Bet zemnieku saimniecību veidošana ir zeja no strupcēla, kādā esam nokļuvuši lauksaimniecības attīstībā: Latvija — arāju zeme — nevar kā nākas pabarot savus ledzīvo-tājus.

Atdevi no zemnieku saimniecībām var gaidīt, ātrākais, tikai pēc 2 — 3 gadiem. Vispirms jau jāiekopj līdz galējai robežai noplicinātā zeme. Ir tīrumi, kas organisko mēslojumu nav saņēmuši gadu desmitiem. Nemot no zemes, atzmirsts, ka tā jādod pretī. Tagad jaunsaimniekam rūpīgi jāzrēķina, cik jātur lopu, lai nomēslotu zemi.

Zeme — mūsu barotāja, mūsu vienīgais iztikas līdzeklis. Tā būs tik dārna un devīga, cik pretī nākoši pret to būsīm mēs. Kā kopsim zemi, kādi tās saimnieki būsīm, tā dzīvosīm.

J. GURGONS

Labdien!

Tā visbiežāk jūs uzrunājam mūs savās vēstulēs. Tā mēs šodien un arī turpmāk teiksim jums ikmēneša vēstulju apskatos.

Šī gada pirmajā mēnesī esam saņēmuši 58 savu lasītāju vēstules. Gan no tuviņnes, gan tālienes nakušas, gan jaukas, gan dūsmīgas. Daudzas no tām — kā atsevišķus rakstus, informācijas vai pretenzijas — jau esat lasījuši mūsu laikrakstā.

Sodien — par tām vēstulēm, kuras nav nopublicētas, bet arī ir ļoti svarīgas, jo ikvienā no tām mūsu lasītāji izsaka savu viedokli, nosoda, priecājas vai uztraucas par norisēm sabiedrībā, rajonā, pilsētā, ciemā.

LASĪTĀJS UZTRAUCAS

Grupa Preiļu iedzīvotāju atstājusi vēstuli, kurā uztraucas par Preiļu pils likteni: «Pils jāatjauno. Lai to veic vienaiņa kāds kooperatīvs, kas spējīgs to izdarīt. Pārņem sašutums, ka uzradies jau «saimnieks». Vai tad mūsu rajonā ir visas nepieciešamās telpas, kur iedzīvotāji varētu atpūsties vai darboties (sportā, tautas mākslā u. c.)? Te vajag labi padomāt un izmantot visu kompleksu, ieskaitot zirgu stalli. Lai te varētu saimniekot, pa istam ne tikai jaunatne, bet arī pensionāri un cita gadagājuma cilvēki. Vai tad mums pašiem trūkst galvu, kā saglabāt un lietderīgi izmantot savu senču bagātību un kultūru? Ceram, ka mūsu pils netiks nodota citu «apsaimniekošanai»».

Znotiņš no Preiļiem uztraucas par «čigānu negatīvajām izdarībām Preiļos, sevišķi, pēdējā laikā». Viņš raksta: «Visi priekšīši — gan latvieši, gan krievi — to labi zina, ka čigāniem, kas nekur nestrādā, pēdējos gados iestājušies zelta laiki. Viņi var atļauties visu ko darīt. Ja jau viņi nestrādā, tad iznāk, ka visi skaitās triju grupu invalīdi vai pensionāri. Bet kā tad jaunie cilvēki?»

Pēdējā laikā Preiļu pilsētu satrauc tas, ka viņu darbība ir nosodāma un neciešama. Turklāt man ir jautājums, kāpēc radies jauns čigānu pieplūdums vilnis Preiļos. (It kā — no Jēkabpils). Padomdz laikam grēku būs citur sakrāties, ja meklē laimi mazākā pilsētā.

Vēl rodas jautājums, kur viņiem radās vajadzīgā apdzīvotajam piatiba un galvenais, kas tik labvēlīgi nāca pretī ar atļauju pierakstīties «Intelligentajiem» darbiniekiem?»

Sāksim uzskatīt šo darba spējīgo jauno cilvēku negatīvās puses: hullīgums, krāpšana, zagšana, spekulācija, laupīšana un, vislabākais, cilvēka nogalināšana laupīšanas nolūkā.

Turpmāk būtu vēlams, lai milicijas darbinieki, Preiļu pilsoni būtu modri pret čigānu «gangsterisko» darbību. Pēc manām domām, būtu vēlams izveidot kārtības sargu vienības, kas vakaros dežurētu, stabilitātes nodrošināšanai.

«Čigānu tēma» šobrīd Preiļos ir viena no visaktuālākajām. Un arī termiņš «gangsteriskā darbība» nemaz nav pārāk pārspīlēts. Padomājiet labi, mēs taču katru dienu viens otram pastāstām vai apjautājamies, kurš atkal piekāts, apkrāpts, izvarots... Kurš, kura nākošā? Bet kārtības sargi un milicijas patruļas pēdējā laikā, pārtiesām, pilsētas naksnīgās ielās redzami arvien retāk.

Varbūt uz lasītāja Znotiņa jautājumiem un arī — manām pārdomām vēl saņemsim vēstules no iekšlietu daļas, kārtības sargiem, darbā iekārtošanas biroja, pašu gaida? Varbūt konkrētu rīcību sagaidīsim no jaunā rajona deputātu korpusa?

Noslēdzot «uztraukumu» tēmu — par mūsu lasītāja A. Vilcāni vēstulēm. Tās šomēnes saņemām veselās divas. Un abas — uztraukums par veļas pulveri, ziepēm un cukuru. Galvenā tēma: «Kāpēc mūsu rajonā ir tik liels ziepju un veļas pulvera deficīts? Šī tāle taču visur ir vienāda. Piemēram, Rēzeknes rajonā jau janvārī saņēma talonus savlaicīgi un uz vienu talonu deva piecus gabalus ziepju un divus kilogramus veļas pulvera. Tuatē ziepēs — vairāku veidu.

bet tādas baltas, bez iesaiņojuma, deva uz vizītkartēm, cik gribi. Visi cetur stāv brīvi. Bet mūsu rajonā tā bija pagājušo gadu, un arī šogad moka cilvēkus ar ziepēm. Kur viss paliek?»

Tiesām, kur viss paliek?.. Nezinu, kā jums, cienījamie lasītāji, bet man un, cik apjautājos, arī maniem paziņām ziepju un pulvera krājumi jau kļuvuši nomācoši. Bet varbūt tiesām kādam tās vēl ir deficīts un kāds vēl jūtas nomocīts to trūkuma dēļ? Un varbūt šādas vēstules

Turpmāk šādi sarīkojumi būtu rīkojami atsevišķi krievu un latviešu auditorijām.»

Salas devīngadīgas skolas skolotāja I. Pastare un L. Upeniece raksta par atgadījumu, kad, braucot uz bērēm, maršrutā «Preiļi — Smelteri» autobusa šoferis Zelvis pēc abu pasažieru lūguma tomēr nav apturējis autobusu pirms pieturas, pie kapu celina. Turklāt, kā izriet no vēstules, šoferis nav arī īpaši taktiski izturējies un vēl apvel-

pret sevi, gribu izteikt sirsnīgu pateicību un zemu paklanīties cilvēkiem baltajos hālātos: iejutīgajam un cilvēcīgajam, savu darbu lietiski ziņošanai ārstam V. Tusnolobovam, ārstam Liozonovam, medicīnas māsai A. Gerkei — par darba mīlestību un cilvēcisku attieksmi pret slimniekiem, sanitārem — J. Caical un A. Vilcāni — par sirds siltumu un slimnieku rūpīgo apkopšanu.

Šie un citi cilvēki baltajos hālātos dienu un nakti cīnās par cilvēku veselību.

Ipaši gribu vēl pateikties sanitārei — sievietei jau pusmūžā — Annai Vilcānei, šai rūpīgajai iejutīgajai darbiniecei. Kā viņa runā: «Mīle mani, varbūt kādu vēl nepabaroju? Vai kādam vēl kaut ko vajag? Es — tūlīt visu izdarišu, tikai nekautrēties man pateikt. Mums tāds darbs — rūpēties par jums — slimajiem.»

Es griezos pie šiem cilvēkiem pēc palīdzības un saņēmu visu, ko viņi manā labā varēja izdarīt.»

... JAUTĀ

Līvānu iedzīvotāji jautā, kāpēc pēdējā laikā (tik neregulāri) vai arī nemaz «Lenina Karogā» netiek publicēta Lietuvas televīzijas programma.

Paskaidrojām, ka Lietuvas televīzijas programmu mēs publicējam no laikraksta «Sovetskaja Litva». Diemžēl jau pati šī laikraksta piegāde ir neregulāra. Bieži to saņemam ar nokavēšanos. Tāpēc, ja Vilnas TV programma nav nopublicēta rajona laikrakstā, zīniet, ka mēs to neesam savlaicīgi saņēmuši.

Lasītāji P. Zelle, V. Gors, kā arī — vairāku telefona zvānu autori pārmet un jautā, kad tad «Lenina Karogā» nomainīs avīze ar jauno nosaukumu?

Mūsu rajona avīze ar jauno nosaukumu (starp citu, nav jau vēl arī zināms, kāds tas būs) sāks iznākt, sākot ar 1. aprīli. Kāpēc? Nu, ļausim mūsu rajona laikrakstam savu 40 gadu jubileju (kas būs martā) sagaidīt ar tās iepriekšējo nosaukumu.

Turklāt nosaukuma maiņa saistīta arī ar tehniska rakstura jautājumiem, kuru risināšana prasa savu laiku.

Vēstulju autoriem, kas jautāja, kāpēc Preiļu rajonā tirdzniecības darbinieki neprasa uzrādīt vizītkartes, nevaram atbildēt, jo līdz šim vēl neesam saņēmuši atbildi no rajona patērētāju biedrību savienības.

Sint vietā aizvadītā mēneša vēstulju apskatu varētu beigt, taču noņemam, ka jāuzraksta sava vēstule

«VISIEM ANONIMIEM».

Cienījamais «P. A. no Līvāniem», visi «iedzīvotāji», «grupas» un «ģimenes», «labvēļi» un «nelabvēļi», lūdzu, turpmāk esiet precīzāki, uzrādot savu vārdu, uzvārdu, darba vai mājas adresi. Nu, vismaz telefona numuru...

No jau pieminētajām 58 janvārī saņemtajām vēstulēm, 10 ir uzskatāmas par anonīmām. Un ar tām nodarboties, ticēt man, ir maz prieka un nav arī vēlēšanās. Tās vienkārši nonāk atsevišķā, «nekustināmā» mapītē. Kaut arī — bieži vien ir interesantas vai būtiskas. Kaut arī tās parakstījis kāds «Kromiņš» vai «Lapiņa»... Esiet, lūdzu, precīzāki un godīgāki. Turklāt ikvienam no jums ir tiesības lūgt jūsu vārdu neizpaust.

Vēlreiz cienījamais «P. A.», tā kā jūs savā vēstulē rakstāt, ka bijāt izsūtīts un lūdzat izskaidrot konkrētu likumu par atvieglojumiem, kas jums pienāktos, lūdzu, uzrakstiet uz redakciju vēl vienu vēstuli ar pilnu savu adresi un uzvārdu. Raiona sociālās nodrošināšanas nodaļas vadītāja I. Mihailova bija tik ļauna un izskaidroja jūsu jautājumu, mēs labprāt šo atbildi jums pārsūtīsim.

Un vēl — paldies par jaukātiem vārdiem un vēlējumiem, ko šomēnes (kā jau jaunā gada pirmajā mēnesī) rakstīti un mutiski izteikti mūsu avīzē un tās veidotājiem.

Vēlreiz ar turomāķē rajona avīzē kopīgi. Abpusēji ieinteresēti — godīgi.

Jūsu vēstules arī turpmāk lasīja vēstulju nodaļas vadītāja S. JOKSTE

Redakcijas pasta apskats LABDIEN!

arī top aiz nepieciešamības, nevis aiz tā, ka «acis platas?»..

Bet tirdzniecības darbinieki tomēr varētu mums uzrakstīt, vai minēto preču pārdošana gaidāmi kādi jauninājumi, piemēram, talonu atceļšana? Normu paaugstināšana vai samazināšana utt.

... PIEKRIT

Lasītājs Rubens no Preiļiem raksta: «Es simprocentīgi piekritu J. Zarāna rakstam «Necieņa pret sevi un pārējiem» («L. K.», 11. janvārī).

Ja J. Zarāns nekļūdās, kā viņš raksta, ka Jaungada naktī šava ne tikai no medību bīses, bet arī no pistoles, tad vajadzētu uzprasīt b. Bekešam, no kurienes dzīvokļos pistoles? Pa armijas laiku esmu daudzās vietās nomainījis, un visur bija vienādi jāatskaitās par katru patronu. Kā redzams, Preiļos tādas uzskaites nav. Par šādām izdarībām ir jāatbild likuma priekšā.»

... NEPIEKRIT

Bez jau publicētajām vēstulēm, savu neizpratni un sašutumu par rajona Tautas deputātu padomes mandātu komisijas rīcību, kā arī savu uzticību deputātam Romualdam Kavinskim izteikuši — agrifirmas «Sarkanais Oktobris» 3. ražošanas iecirkņa (cietes rūpnīcas) darba kolektīva padomes priekšsēdētāja H. Kuzņecova, arodbiedrības ceļa komitejas priekšsēdētāja A. Rožkalne, partijas grupas sekretāre M. Reča, kā arī Riebiņu ciema kara un darba veterāni, Lauku un Komjaunatnes ielu iedzīvotāji, Reinleku fermas kolektīvs un Skangeļu vecticībnieku draudzes ticīgie.

Tā kā gandrīz visas šīs vēstules atsūtītas ar daudzliem, bet diemžēl, nesalasāmiem parakstiem, redakcijā tās tiek uzskatītas par anonīmām.

... LIEK PADOMĀT

V. Gofs no Līvāniem, atsaucoties uz B. Ziles rakstu «Cienītais, tad cienīs tev!» («L. K.», 6. janvārī), raksta: «Piekritu, ka pārpratums Līvānu stikla fabrikas kultūras namā neveicināja saskaņu starp tautām. Tomēr vajadzētu atcerēties, ka gadu desmitus lielākā daļa lekciju (bez kāda iepriekšēja brīdinājuma) un gandrīz visas sapulces gan augstākā, gan zemākā līmenī notika tikai krievu valodā. Aizgājām sevis noliegšanā pat tik tālu, ka ja starp simts latviešu ienu atradās kaut tikai nedaudzi krievu biedri, pasākums notika krievu valodā. Bet nevienam latvietim pat prātā nelenāca tāpēc atstāt telpas.

Otrajā gadā pēc valodu likuma pieņemšanas nejutām Līvānos tā iedzīvotājus. Joprojām veikalos, darbnīcās, iestādēs dzirdam vārdu «neponemaju». Liekas, ka daudzi krievu biedri, kuri pirms šī likuma pieņemšanas tīri labi runāja latviski, tagad to pilnīgi aizmirsuši. Kāds tur brīnums, ka pārkārtošanās un atklāšanās laikā arī latviešu sabiedrībā izpaūzās protests pret ilgajiem pazemojuma gadieniem. Diemžēl ne vienmēr tā un tur, kur tas būtu vajadzīgs.

lijis viņas ar dažādām piezīmēm...

Tā kā vēstuli abas pasažieres bija nosūtījušas arī Preiļu autoostas administrācijai, tai pašā dienā redakcijā iegriezās arī pats autobusa šoferis. Izskatījās tāds apjukis, pat aizvainots... Sak, par ko viņu tā? Tās piezīmes, ja arī esot ko teicis, tad nemaz tā neesot domājais, un vispār — pārprasts. Pietura no ceļņa atrodoties pārsimts metru, tāpēc nekāds lielais gabals kājām neesot bijis jāiet. Turklāt pieturā stāvējuši citi pasažieri, liels lietus, un autobusa apturēšana ik pēc brītiņa arī neesot tik vienkārša...

Galū galā šoferiem juridiski vienmēr ir taisnība, ja viņi neizlaiž vai neuzņem mūs tur, kur mēs gribētu. To saprot arī pašas vēstules autore. Bet, domāju, vēstule ne jau tādēļ tapa. Vairāk — aizvainojuma dēļ. Arī — sievietes aizvainojuma dēļ. No vēstules paliek prātā rindas: «Cik apbrīnojami nepiespēsti, ar necieņu viņam padēvās šī saruna «tu» formā»...

Padomāsim, cik reiz dienā mēs aiz pieraduma vairs pat nepamanām, kā ar «tu» mūs uzrunā autobusā, veikalā, uz ielas. (Cilvēks — cilvēkam brālīš?) Kā lai šo «brāļošanos», šo familiaritāti izskauž? Ar soda mērtem? Sūdzībām? Vai — uzsvertu pieklājību? Es atbildi atradu taj pašā abu skolotāju vēstulē: «Cilvēka dzīvē personiskais nesaraujami savijas ar sabiedrisko. Neatkarīgi no vecuma, profesijas, rakstura un interešu dažādības mūs vieno simtiem redzamu un neredzamu saišu. Visos gadījumos cilvēks ir sabiedrības loceklis. Sabiedrība izvirza arī zināmas prasības.

Ar biedrisku un smalkjūtīgu izturēšanos katrs cilvēks ik dienas var sagādāt prieku daudziem, un labs noskaņojums taču ikvienam palīdz dzīvot un strādāt. Turpretim rupja, netaktiska izturēšanās aizvaino un sarūgtina cilvēkus, padara tos īgnus un neapmierinātus, mazina viņu darba spējas. Tāpēc sabiedrība nedrīkst palikt vienaldzīga, arvien stingrāk un noteiktāk jāizvirza prasības pēc kulturālas uzvedības.»

... PATEICAS

Jā, ir mūsu pastā arī vēstules, kurās rajona ļaudis izsaka kādam pateicību. Lai par šķietami niecīgām, pašsaprotamām lietām. Tiesām, jādomā, cik maz cilvēkam vajag, lai viņš justos, nē, pat ne laimīgs, bet vismaz kā cilvēks. Lūk, arī vēstules:

«Mīļā redakcijai! Mēs esam bezbērnu ģimene. No 1989. gada jūlijā gaidījām gāzes balonu. Kā nav, tā nav. Nupat šoferis Arnis Jaudzems atveda līdz pašam mājām. Viņam izsakām visairsnīgāko paldies. Lai Dievs dod viņam veselību un spēku viņa ģimenei. Paldies, ka apžēloja pensionārus. Mežinski — Pēteris ar Veroniku (Gajlišos).»

N. Volnovska — pensionāre no Līvāniem, savā mūžā pirmajā vēstulē redakcijai raksta: «1989. gada novembrī es ārstējos Preiļu slimnīcā, un tagad pēc 24 gadus ilgstošas slimības es jūtos tik labi kā jaunībā. Par ārstēšanu un par rūpēm, ko jūtu

Manā skatījumā

Nedrīkstam atteikties...

Brīvās valsts svētumu — Latvijas Republikas karogu, himnu un ģerboni izrēt okupētais valsts karnevāla tērpam esot zaimošana. Bet kāpēc zaimošana, kāpēc izrēt? Tie taču vienaiņa esam mēs paš! (kaut vai okupēti), karogs ir mūsu un mums viņš vajadzīgs. Lielai impērijai brūkot, pazudis arī okupācija, jo labprātīgi brīvību mums nevienš nedāvīnās. Ja mēs panāksim to, ka, strādājot republikai, mēs vārsim savu saražoto izlietot bez citu diktāta — tā jau būs daļa no brīvības. Sapratīsim arī to, ka tā, kā bija, vairs nebūs. Sorēlz brīvība būs savādāka, jo daudzkas uz pasaules taču ir savādāks un arī cilvēki ir citi, ar citu domāšanas, dzīvošanas un strādāšanas stilu.

Ja mēs šobrīd atteiksimies no valsts statusa piešķiršanas karogam, himnai un ģerbonim, tad mēs ejam atpakaļ. Bet šodien vajadzētu liet tikai uz priekšu un nē atpakaļ visu, ko vēl var paņemt no «bijušās» brīvās Latvijas. Jo visu jau tāpat diez vai dabūs. Un lai plīvo sarkanbalt-sarkanais karogs pie TDP izpilddarbiniekiem, pie Tautas namiem un citām valsts iestādēm.

Mēs, 50. gados dzimušie, jau esam pusmūžā un mēs jau tā skaitāmes zudusī paaudze, jo mēs neko labu un progresīvu savai Latvijai neesam devuši. Šodien mēs gribam strādāt ar dubultatdevi, bet mums ir jāzina, ka karogs, himna un ģerbonis ir mūsu — tas dos mums to spēku, kas līdz šim trūka. Mēs nedrīkstam atteikties no saviem valsts simboliem arī vecās paaudzes dēļ, viņa jau tā 50 gadus mūļkota. Atbaistot LTF, viņi cer uz simbolu atgriešanu, tūlīt, tūlīt būs... bet ja nu nē? Nolaidīsties rokas, ja nekā nēmainīsies, jo tā mītiņošana jau ir apnikuši, jāskā strādāt. Strādāt Latvijai, sarkanbalt-sarkanajam karogam plīvojot ar valstisku nozīmi.

Cittautieši jau arī nekur neizbrauks, varbūt nēlēs procents, bet pārējie dzīvos ar mums, tāpēc mēs nedrīkstam atkāpties ne soli, jo to viņi iztulkos kā latviešu tautas vājumu. Un uz kādu laiku tad mēs atbīdīsim valstiskuma piešķiršanu mūsu simboliem? Šobrīd taču viņi ir ļoti vajadzīgi mūsu mērķa sasniegšanai. Himna par Padomju Latviju, kas padomju valnagā mirdz, aicina mūs ik rītu iktienas gaitās. Vai nebūtu labāk, ja mēs dienas gaitās sāktu ar «Dievs, svētī Latviju!» Svētīt Latviju, tiktu svētīt arī mēs gaīšiem darbiem, un — jo šo darbu būs vairāk, jo ātrāk mēs sasniegsim labklājību un brīvību.

Esam taču jau piešķirusi savai valodai — valsts valodas statusu. «Padomju Jaunatnei» — «Latvijas Jaunatnes» nosaukumu. Tāpēc vajag noteikti valsts simbolus citai par brīvību, par pašas valsts izveidi.

A. MUZIKANTE Preiļos

Razu novāc ziemā

Zinātniskās ražošanas apvienības «Silava» darbinieki sākuši ievākt egļu sēklas Rēzeknes mežrūpniecības saimniecības cirsma. Visdāsnāk egļu sēklas tenākas reizi septiņos gados, tāpēc apvienības darbinieki nolēma pirmajā ceturksnī ievākt ziemas ražu. Sēklu realizāšana Zviedrijā «Silavai» dos konvertējamo valūtu. Par to iegādāsies aparātūru, ar kuras palīdzību tiks iekoptas ātri augošu lapu koku plantācijas.

Latvijas mežkopji plāno ievākt septiņas tonnas sēklu, ko izmantos mežu atjaunošanai un sēklas materiāla neaizskaramo rezervju papildināšanai.

LATINFORM

□ Kišņevā notika tradicionālais sarikojumu deju konkurss «Jaunība-89». Tā ietvaros bija organizēts arī pirmais PSRS čempionāts sarikojumu dejās jauniešiem (16 — 18 gadi). Jaunie dejotāji no Lietuvas — Zivile Bukantite un Egidiuss Ruškis (attēlā) — kļuva par konkursa uzvarētājiem Latīņamerikas deju programmā.

TASS fotobronika

„Sardze“ — filma par nebūšanām armijā

□ Sodien rajona kinodirekcija sadarbībā ar eksperimentālo jaunatnes centru «Forums» sāk demonstrēt jaunu kinostudijas «Lenfilm» mākslas filmu «Sardze».

Filmu uzņēmis režisors A. Rogožins. Pirmais scenārija variants filmai tika uzrakstīts jau 1979. gadā, taču uzņemšana tika aizliegta līdz pagājušajam gadam. Kāpēc tāda vilcīnāšanās? Scenārija autors I. Loščilins bija pieskāries aizliegtai tēmai — nebūšanām armijas dzīvē. Un tikai pēc reāla, visiem zināma notikuma ar A. Sakalausku tika atļauts filmu uzņemt.

Filmas sižets ir ļoti līdzīgs «Sakalauska lietai». Jauns puisis dienē Iekšlietu karaspēkā, kon-

projekts par alternatīvo dienestu, ne veltī ir ideja par teritoriālajām karaspēka vienībām. Tā ir pirmā padomju filma, kurā tik atkārtoti patiesi stāstīts par armiju, par «jaundabīgajiem audzējiem» tajā. Lalkam tādejā tā nav oficiāli izlaista uz ekrāniem. Pagaidām to demonstrē tikai dažos Krievijas un Ukrainas apgabalos. Tādējādi var uzskatīt, ka Latvijā (arī Preiļu rajonā) ir filmas pirmizrāde. Filma ir smaga, to nebūtu ieteicams skatīties bērniem, kā arī pieaugušajiem ar vājiem nerviem.

J. ZARĀNS,
kinodirekcijas direktors

Pirmizrāde

voja sastāva apsargā notiesātos. Arpusreglamenta attiecības, «dedovščina», sadisms noved puisi līdz pilnīgam izmisumam, kad tiek pacēlts ierocis pret saviem dienesta biedriem.

Nav nozīmes sīki pārstāstīt filmas saturu, tā ir jāredz. Filmas tēma ir ļoti aktuāla šodien. Ne veltī tiek izstrādāts likum-

Sports

Sliktāk par iespējām

Rīgā notika Latvijas lauku 16. sporta spēļu finālscenārija 64 laucīņu dambretē pieaugušajiem.

Iepriekšējās sporta spēlēs katru rajonu pārstāvēja labākā fizikālās kolektīva (šajā sporta veidā) komanda, bet pēc jaunā nolikuma — rajona izlase. Komandas sastāvā bija trīs vīrieti un viena sieviete, sacensības rīta pēc Sveices sistēmas. Dambreti spēlēja 21 rajona izlases komandas.

Lauku sporta spēļu vēsturē tik spēcīgu dalībnieku skaitu piedzīvojam pirmoreiz. Par čempioniem (20 punkti 28 partijās) kļuva Dobeles rajona dambretisti. Priekšēji spēja savākt tikai 13,5 punktus un ierindojās 18. vietā. Skatīt, kā tas ir vēl nepieredzēts kritiens lejup. Bezprecedenta gadījums — Preiļu izlases dambretiste G. Baroņniece sacensībās nelerādās vispār. Vāji spēlēja arī vīrieti: J. Pauniņš — 12. vieta, M. Kalniņš — 5. vieta un I. Višockis — 12. vieta.

□ Apkopoti Latvijas 20. komandu korespondencdambretes čempionāta rezultāti 64 laucīņu dambretē.

Preiļu rajona izlase savāca 54 punktus 112 partijās un ierindojās 11. vietā.

Individuāli: J. Pauniņš — 6. vieta, A. Jēkabsons — 4. vieta, A. Bilzēns — 15. vieta un I. Višockis — 8. vieta.

R. TOMASS,
Latvijas dambretes federācijas loceklis

Aicinām piedalīties

Jēkabpils rajona sporta apvienības «Vārpa» bērnu un jaunatnes ātrspēles šaha turnīri iemantojuši lielu atsaucību. Līdzšinējos septiņos balvu izcīņas turnīros piedalījās jau gandrīz pussimts dalībnieku. Starp spēlētājiem ir Plaviņu, Kokneses, Stučkas, Ogres, Daugavpils pārstāvj.

Sogad visi turnīri būs organizēti par godu Latvijas šaha savienības simtgadei. Turnīru mērķis ir sportisko sakaru stiprināšana ar visiem, bet īpaši — ar kaimiņu rajoniem. Tāpēc būsim priecīgi, ja šajās aizrautīgajās sacensībās piedalīsies arī priekšēji, bet īpaši mūsu tuvākie kaimiņi — Līvānu pilsētas šaha draugi. Astotais sacensību posms notiks jau 18. februārī, dalības maksa — 2 rubļi.

J. MILEIKA,
sporta apvienības «Vārpa» treneris

Redaktors P. PIZELIS

LIVĀNU IEDZIVOTĀJU ZINĀŠANĀI!

Sakarā ar remontdarbiem pirts Līvānos būs atvērta: piektdien, 9. februārī, no plkst. 10.00 līdz 21.30 (sievietēm);

sestdien, 10. februārī, no plkst. 10.00 līdz 21.30 (vīriešiem).

10. februārī plkst. 17.00
Preiļu rajona kultūras namā
viesojas rokgrupa

«PERKONS».

Vadītājs Jurijs Kulakovs, dzied Ieva Akurātere, Raimonds Bartuševičs, Nauris Puntulis.

Kase strādā no plkst. 17.00 līdz 19.00.

LIVĀNU RESTORĀNS
«DUBNA»

11. februārī aicina

uz krievu nacionālās virtuves dienu.

Šī gada 10. februārī plkst. 17.00 Līvānu kultūras namā aicina apmeklēt koncertu

«SADANCOŠANA
LIVĀNOS».

Koncertā piedalās: Bauskas «Leņina agrofirmas», Līvānu kultūras nama, Līvānu stikla fabrikas vidējās paudzes deju kolektīvi un Līvānu kultūras nama sieviešu vokālais ansamblis.

Par visu to, ko, mīlā māt, man devī,
Sirds šodien klusu paldies teic.
(Z. Viļupe)

Izsakām dziļu līdzjūtību Iļonai Baško sakarā ar MATES nāvi.

Tautas izglītības nodaļas kolektīvs

Tu esi katram viena, tomēr tikai viena,

Pie kuras kā pie saules bērni turas klāt,
Un tomēr ir tik grūti, zaļām skujām birstot.

Uz mūsu smagal zemei tev atdot, māt.

(V. Zariņš)

Skumju brīdī esam kopā ar Mariju Rubāni, pavadot MATI smilšu kalnā.

«Lauktechnikas» administrācija

Cik grūti ticēt, ka nekad vairs dzīvē

Mums neznāks ar tevi parunāt,
Un tavu smaidu vienkāršo un silto

Mums vajadzēs tik sirdi saglabāt.
(G. Selga)

Skumju brīdī esam kopā ar nederīgajiem, GENOVEFU VILCĀNI pēdējā gaitā izvadot.

Kolhoza «Vārkava» kolektīvs

PRECĪZĒJUMS

Mūsu laikraksta iepriekšējā numurā publicētajā materiālā «Mūsu kandidāts — Jānis Vucāns» pielautā neprecizitāte. Jānis Vucāns par Latvijas PSR Augstākās Padomes deputāta kandidātu tika izvirzīts nevis ar 125, bet gan ar 115 balsīm. Atvainojamies lasītājiem par šo neprecizitāti.

JAUNSAIMNIEKU IEVĒRĪBAI

Preiļu «Lauktechnikas» materiāli tehniskās apgādes bāzē pārdošanā ir zirgu grabekļi KG-1. Cena 112 rubļi.

Vienlaicīgi ziņojam, ka Tukuma LLT MTA bāzē notiek Polijas Republikā ražotās tehnikas izstāde.

Kalnā smilšu daudz un priežu staltu,
Ziemas vējš te bieži garām slid,
To, kam grūti top un kļūst par saltu,
Sarma, balta smiltis nem sasildīt.

(J. Osmanis)

Dzīlās sēras paziņojam, ka mīrusi mūsu bijusi skolotāja ANTONINA VALAINE, un skumju brīdī esam kopā ar piederīgajiem. Izvadīšana no sēru mājām uz Aglonas bazilīku šī gada 10. februārī plkst. 10.00.

Aglonas internātskolas kolektīvs

Cik stindzinošs klusums ir apjosis mājas,
Pār dzīvības lauku iet plāvējs skarbs.

Tu neesi projām šai nestundā gājis,
Jo mūžīgi dzīvos tavš paveiktais darbs.

(A. Auziņš)

Sērojam līdzī koleģei Marītai Rubānei sakarā ar MATES nāvi.

Darba biedri.

Kā dzijas kamols mūžs ir sarītināts,
Kur dzīpari visdažādākie mirdz.

Ja spētu kāds tos visus atšķetināt,
Tad vidū būtu māmūlītes sirds.

(L. Vācarnieks)

Skumstam līdzī Albertam Valainim, MATI smiltāja izvadot.

Kolhoza «Galēni» valde un arodkomiteja

Ilgu mūžu nodzīvoji,
Daudz darbiņu padarīji,
Lai nu viegli zemes māte Pārklāj smilšu paladziņu.

(T. dz.)

Skumju brīdī esam kopā ar DOMINIEKA KALVAS piederīgajiem, izvadot viņu pēdējā gaitā.

Kolhoza «Galēni» valde un arodkomiteja

Dienas „Artekā“

□ Pagājušā gada beigās (decembrī) es apmeklēju Vissavienības pionieru nometni «Arteks». Delegācija mēs bijām devīnpadsmit skolēni. Pārstāvēta bija visa Latvija: Daugavpils, Rēzekne, Ventspils, Liepāja, Tukums, Rīga, Cēsis, Jelgava, Jūrmala.

Mēs dzīvojām «Dzintara» vieniņā, kur bijām sadalīti pa pulciņiem. No Latvijas delegācijas Taņa, Pavliks un es bijām 14. pulciņā. Mūsu vadītāji bija Serjoža no Irkutskas un Guļa no Taškentas.

Mūsu pulciņā bija visdažādāko tautību bērni: kazahi, ukraiņi, lietuvieši, krievi, kirgizi un tadžiki.

7. pulciņš vienībā organizēja Ekoloģijas dienu. Šinī dienā notika pasākums «Ekoloģija un demokrātija», kurā mēs ieturāmies pieaugušo lomās. Vakarā visai vienībai bija spēle «Ekoloģija un mēs». Mūsu pulciņš šajā spēlē ieguva 2. vietu.

20. decembrī vienībā risinājās PSRS diena Rīta pusē bija republiku delegāciju organizēta izstāde. Šeit ļoti izcēlās lietuvieši. Šinī dienā mēs mācījāmies citu tautu rotaļas un dziesmas. Vakarā bija delegāciju koncerts. Latvijas delegācija iepazīstināja ar Ziemassvētku svinēšanu — ķekātām, dziedāšanu, dejušanu. No šī mūsu priekšnesuma man vispilgtāk atmiņā iespiedusās pašas beigās.

Pēc jautrās triekšanās mājas saimei ar ķekātņiekēm klusi, maigi atskan «Klusa nakts, svēta nakts». Zālē nodziest gaisma. Uz grīdās stāv auseklītis, izveidots no sveicēm. Pēdējā panta beigās mēs paceļam auseklīti un pagriežam to pret skatītājiem.

Sveicišu gaisma krīt uz mazo, uzzīmēto sarkanbaltsarkano karoziņu. Ergelu mūzikas pavadiņā mūsu delegācija lēnām noiet no skatuves, Zālē aizvien tumša. Gatšu staru kūlis krīt uz galdiņu, uz kura stāv eglīte un blakus aizdegta svece...

25. decembrī notika Jaungada sarikojums. Bija Salavectēvs, Jaungada izrāde, dāvanas un, protams, diskotēka. Izņēmuma kārtā gulēt aizgājām apmēram plkst. 24.00.

27. decembrī aizbrauca Lietuvas delegācija. Kļuva ļoti skumji, jo lietuvieši simpatizēja ne tikai mums, bet arī bērniem no citām republikām.

Protams, neizpalika arī mācības. «Artekā» skolā mēs mācījāmies piecas dienas nedēļā. Visai skolai bija četras stundas dienā, vienas stundas garums — 45 minūtes. Mājas darbus mums neuzdeva. Skolā mums bija brīnišķīgi skolotāji. Es biju 6. a klasē. Klases audzinātāja mums bija Alla Ivanovna (viņas vīrs ir no Latvijas, no Rēzeknes). Ļoti jauks bija mūsu matemātikas skolotājs Genādijs Mihailovičs. Šie abi skolotāji saņēma vislielākās mūsu klases simpātijas.

«Artekā» interesējās par notikumiem Baltijā, par pārmainām pionieru dzīvē. Bija tādi, kuri šausminājās par LPS rajonajiem kaklautiem.

Mājās es atbraucu ar jaunām idejām. Tagad zinu arī citu tautu tradīcijas un vēsturi.

Mainās beigās es saņēmu augstāko «Artekā» apbalvojumu — nozīmīti «Artekā» ugunskurs» — par aktīvu sabiedrisko darbu mainas laikā.

E. REITERE,
Līvānu 1. vidusskolas 6. b klases skolniece

LENINA KAROGS

● MŪSU ADRESĒ:
228250, Preiļos,
Komisarpātes ielā 1.

● REDAKCIJAS TALEFONI: redaktors — 22059, redaktora vietniece izdevumam krievu valodā — 22154, atbildīgā sekretāre — 21986, partijas dzīves un padomju celtniecības nodaļa — 21789, redaktora vietniece, agrorūpnieciskā kompleksa un sporta nodaļas — 21759, rūpniecības, celtniecības un kultūras nodaļas — 21985, fotokorespondents, vēstuju, jaunatnes un skolu dzīves nodaļa — 22203, korektori, grāmatvedība, uzzīņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodās. Iespiests Latvijas Izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirzniecības ražošanas apvienības Daugavpils tipogrāfijā (Daugavpils, Vaļņu ielā 1). Izdevniecība «Avīze» (Rīga, Kr. Valdemāra ielā 105). Viena nos. Iespielotāre. Ofsetāpvaldums.

«Ленина Карог» («Ленинский Знамя»). Главная Редакция республиканского комитета КП Латвии в районном центре Прейли. Адрес: Латвия, районный центр Прейли, ул. Комисаровых, д. 1.

Metiens 14 063 eksemplāri (latviešu valodā 10 109 eks., krievu valodā — 3 954 eks.).
Indekss 68168.